



Δεν θα τη γνώριζε.

Όχι, αν δεν υπήρχε από κάτω το όνομα Φαρδιά-Πλατειά, δεν θα τη γνώριζε.

Κι όμως, δεν ήταν ούτε πέντε χρόνια που είχε να την δει...

Πέντε χρόνια... Ένας αιώνας...

Ποιος να του τό'λεγε πως θα'ρχόταν μια στιγμή που δεν θα αναγνώριζε το ίδιο του το παιδί! Τί παιδί... σαν γρια έμοιαζε... Σκελετωμένη και μαυριδερή, με μια γκριμάτσα απόγνωσης στα μαραμένα χείλη... Αχτένιστη και κακοντυμένη...

Προσπάθησε να σταματήσει το τρέμουλο των χεριών του κι έφερε την εφημερίδα πιο κοντά στα μάτια του. Τα γυαλιά του είχαν θολώσει, σήκωσε την άκρη του σακακιού του και τα σκούπισε.

Αυτή ήταν. Τώρα που την έβλεπε πιο προσεκτικά αναγνώριζε, πίσω από τα αλλοιωμένα χαρακτηριστικά, την παιδούλα που έχασε πριν πέντε χρόνια. Υπάρχουν πράγματα που δεν αλλάζουν στα πρόσωπα, όσα χρόνια κι αν περάσουν, όσες ζωές κι αν μεσολαβήσουν... Ιδιαίτερα για έναν γονιό...

Δίπλωσε την εφημερίδα και πήρε να σκέφτεται. Όχι τα τωρινά, αυτά δεν χωρούσαν στο μυαλό του. Τα παλιά σκεφτόταν. Το γάμο του, την γέννηση του παιδιού που δεν ήταν αγόρι αλλά εκείνον καθόλου δεν τον ένοιαξε, το θάνατο της γυναίκας μετά από λίγα χρόνια από την κακία την αρρώστεια και τη μοναχική ζωή του με το κορίτσι... Την απέραντη αγάπη και την στοργή που τους έδενε...

Ύστερα, το φευγικό της για την πόλη. Ήθελε να σπουδάσει κι αυτός χάρηκε. Να γλυτώσει απ' τη μιζέρια του χωριού, αυτό λαχταρούσε και κείνος.

Της έστειλε ό,τι μπορούσε, ό,τι οικονομούσε. Βρήκε και κείνη μια δουλειά. Ήταν ευχαριστημένη από τη σχολή που μπήκε. Με τα μαθήματα τα πήγαινε μια χαρά. Δυο-τρεις φορές την εβδομάδα τον έπαιρνε τηλέφωνο να του πει τα νέα της με λεπτομέρειες. Θυμάται το γέλιο της, ένα κελαρυστό, κοριτσίστικο γέλιο που κουδούνιζε στ' αυτιά του συνεχώς, μέχρι το επόμενο τηλεφώνημα... Όλα πήγαιναν καλά. Και κείνος ήταν ήσυχος. Μέχρι το δεύτερο χρόνο...

Κάπου εκεί στράβωσε το πράγμα. Κάποιες περίεργες παρέες είχε γνωρίσει, δεν του'λεγε λεπτομέρειες. Σταμάτησαν τα συχνά τηλεφωνήματα κι οι κουβέντες της ήταν λίγες κι ανόρεχτες. Χωρίς το γέλιο της πια.

Πού να'ξερε εκείνος, αμόρφωτος άνθρωπος, πού να καταλάβει τί της συνέβαινε. Όλο και πιο πολλά λεφτά του ζηταγε. Κι όταν πήγε στην πόλη να την βρει εκείνη έλειπε. Του άνοιξε μια άγνωστη, φίλη της, λέει, που ούτε ήξερε να του πει πού ήταν και πότε θα γύριζε.

Έμεινε τρεις μέρες στην πόλη αναζητώντας την κι ύστερα γύρισε πάλι στο χωριό. Σε λίγες μέρες τον πήρε

τηλέφωνο, μην ανησυχείς, του είπε, για κάτι μελέτες είχα πάει ένα ταξίδι, όλα καλά, μα η φωνή της ήταν περιεργή κι όλο σα να ξεχνούσε τί ήθελε να πει...

Ύστερα απ' αυτό χανόταν για βδομάδες. Όποτε το θυμόταν τον έπαιρνε να του πει ότι είναι καλά και να μην ανησυχεί. Για τις σπουδές της ούτε κουβέντα. Κι αυτός δεν ήξερε πια ούτε πού να την βρει, άλλαξε σπίτι και ούτε που του έδωσε ποτέ την διεύθυνση.

Ο γέρος μαράζωνε αλλά είχε και πείσμα. Αφού θέλει να ξεκόψει απ' τον πατέρα της, ώρα της καλή, σκεφτόταν. Με κάποιον θα ξεμυαλίστηκε.

Της τό'πε. Αν είναι καλό παιδί εγώ θα τον δεχτώ, της είπε σε κάποιο τηλεφώνημα. Γιατί δεν τον φέρνεις να τον γνωρίσω;

Του ξέφυγε με αοριστίες. Θα'ρχόταν, κάποια στιγμή... το καλοκαίρι... στις διακοπές... τα Χριστούγεννα...

Κι ο καιρός περνούσε... Πέντε χρόνια, τελικά! Πέντε ολόκληρα χρόνια ήταν που είχε να τη δει...

Ξανάριξε μια ματιά στην εφημερίδα. Στον τίτλο με τα τεράστια, μαύρα γράμματα. Από κάτω οι φωτογραφίες των γυναικών. Μια λέξη άγνωστη γι' αυτόν: Οροθετικές. Και τα ονόματά τους. Το δικό της. Το δικό του...

Πήρε πάλι να σκέφτεται. Ποια στιγμή ήταν που έγινε η λάθος στροφή. Κι από ποιον. Από κείνην; Ή έφταιγε αυτός που δεν είχε καταλάβει... που δεν πρόλαβε...

Η φωτογραφία του τράβαγε άθελά του το βλέμμα. Πίσω απ' αυτήν την άγνωστη ταλαιπωρημένη γυναίκα κρυβόταν το κοριτσάκι του! Γνώριζε τα μάτια της, έστω και πλαισιωμένα από μαύρους κύκλους, γνώριζε το χαμόγελό της πίσω από την φριχτή γκριμάτσα...

Έψαξε μηχανικά για τα τσιγάρα του αλλά τ'α'χε αφήσει στο καφενείο. Έτσι όπως πήρε σαν τρελλός την εφημερίδα που του δείξανε και σχεδόν τ'όσκασε. Να την κοιτάξει με την ησυχία του μόνος στο σπίτι, μακριά από τις χλευαστικές ματιές -έτσι του φάνηκε, μπορεί να'ταν και οίκτος...

Κοίταξε ξανά μια φορά την εφημερίδα σχεδόν χωρίς να βλέπει. Ύστερα την τσαλάκωσε. Ένοιωσε μια σουβλιά στο στήθος κι η εφημερίδα του'πεσε στο πάτωμα της αυλής.

Το αγοράκι του γείτονα που τον είδε πρώτο νόμισε πως κοιμόταν...